

Voilà

A mai világban mindenki nagyot akar mondani, túlcitálni a másikat és még véletlenül sem beszélni a valós dolgokról, történekekről, érzésekről és végképp nem említjük meg, ha esetleg valami problémánk, gondunk vagy fájdalunk van. Fontos a látszat. Sokszor nemcsak a környezetünknek hazudunk, hanem saját magunknak is. Ebben a felgyorsul, rohanó világban azt valljuk, hogy nincsenek gondok, problémák és a legmeglepőbb, hogy sokan úgy vélekedünk, hogy kapcsolatokra és barátokra sincs szükségünk. A mai modern ember tehát őszintétlen, érzéketlen és magányos. Saját maga jólétén kívül nem sok minden érdekli. Nem beszél sokat magáról. Egy ilyen sekélyes világban nehéz mélységekbe menően megosztani magunkról bármit is. Egyetlen biztos kapaszkodónk a múltunk, ami már megtörtént velünk, amit ismerünk és sokszor megóvunk másoktól. Nehéz rátalálnunk a saját utunkra, a saját álmainkra és saját célokat kitűznünk, aztán azokat meg is valósítanunk. Ez mind rengeteg hibás döntéssel jár vagy járhat, de ezekből tanulunk, remélhetőleg, és fejlődünk tovább, hogy majd eljuthassunk akár oda is, amit soha nem is mertünk gondolni, hogy sikerülhet.

Sok gátlással és reménnyel, most mégis megpróbálom a világ elé tárni mindazt, ami bennem lakozik, legyen az kétely, fájdalom, lehetőség utáni vágy, a megélés pillanata, hiány, bizonytalanság, magány, bátorság, remény, akarat vagy küzdeni akarás, erő, sok-sok klisé, vágy, szeretet, megfelelés, hit valamiben, valakiben, valamiért és még megannyi különböző dolog, amiről még lehet, hogy én magam sem tudok. Hiszek abban, hogy minden élet érdekes és izgalmas. Azt hiszem így, mindenekelett kissé nagyképűnek vagy nagyon bátornak tűnhet Neked, kedves olvasó, ha azt állítom, hogy az én történetem, amit most éppen készülsz megismerni, egy cseppet sem lesz unalmas. Ígérem Neked, hogy nem túlzok el semmit és nem színezem ki a történetemet azért, hogy izgalmasabbnak tűnjön. Remélem nem fogsz bennem kételkedni, még akkor sem, ha egy-egy meredekebb részemhez érsz. Olvasni fogsz a múltamról, a jelenemről és egy szép, jól eltervezett jövőképről. Remélem adni tudok Neked valamit azzal, hogy leírom őszintén eddigi életemet, terveimet, gondolataimat.

Messziről kezdem a mesélést, egészen ovis koromig nyúlok vissza. Rózsaszín épület, nagy termék, hatalmas udvar, melynek a közepén egy igen természetes díófa. Rengeteg játék, építőköcskák, lego, játékkonyha, társasok, mászóka, homokozó, rollerek, kismotorok és biciklik. Nagy tornaterem matracokkal, labdákkal és ügyességet, egyensúlyt fejlesztő játékokkal. Ehhez a csodás környezethez fantasztikus óvó néniket is kaptam, akik mindig arra törekedtek, hogy bátorítsanak minket és varázslatossá tegyék a mindennapokat. Sok játék, kézműveskedés, mondókák és versek tanulása. Az olyan varázsszavak, mint például a kérem vagy a köszönöm, magabiztos elsajátítása és használata. Kirándulások, bábszínházba és színházba járás, a kultúra megismertetése és természetesen megszerettetése. Tematikus hetek, családinapok, ünnepegek, farsang. Sok-sok barát ovin belül és szerencsére ovin kívül is. Számptalan gyerekzsúr, ahova a szüleim mindig boldogan vittek, mert egy szuper kis csapat voltunk. Aztán persze jött a könnyes búcsú a pajtásoktól az ovis ballagáson, de szerencsére sokan ugyan abba az általános iskolába mentünk tovább. Nem voltunk mind osztálytársak, de ott voltunk egymásnak.

Belépve az életem egy új korszakába, az általános iskolás évekre, megismertem rengeteg új embert, nálam fiatalabbakat, velem egyidőseket és persze nálam idősebb és jóval idősebbeket is. Egy olyan iskolában kezdtem meg a tanulmányaimat, amihez közel laktunk és persze a híre is jó volt. Egy picit

erős, egy picit elit, egy picit sznob. Sok orvos csemetéje csücsült a padsorok között. Az én szüleim nem orvosok, nem jogászok, nem befolyásos emberek, de mégsem lógtam ki az osztályból, mert nem voltam egyedül a „mezei” szülői háttérrel. Minket gyerekeket nem érdekelték a felnőttek. Szerettem az osztálytársaimat meg a sulit is. Csak 08:15-kor volt a becsöngő. Minden reggel az udvaron volt gyülekező az alsósoknak és együtt mentük fel az emeletre és mindenki a saját emeletén a saját terménél távozott a sorból. Az én tantermem a harmadik emeleten volt. Kicsi alsós diákként a nagy és nehéz táskával a hátamon sosem szerettem olyan magasra felmászni, főleg úgy, hogy az első emeleten is voltak termek, csak ott a felsősök tanultak. A sulinak a mai napig óriási udvara van, mindig a harmadik óránk után volt az udvari szünet. Meg persze, ha jó idő volt akkor a tesi órák is az udvaron voltak, ilyenkor futás, foci, kislabdadobás, ugrálókötelezés és fogócskázás volt a terítőken. Persze nem maradtak ki a tornatermi órák sem, kötélmászás, szekrényugrás, talajtorna. Jártunk úszni is, de abba csak az volt a jó, amikor átmehettünk az úszómedencéből csúszdázni. Télen pedig jégkorcsolyázni jártunk, na azt mindenki szerette. Jártam énekkarra is, bár a mostani hangomat hallva, nem is értem, hogy kerülhettem be. Az énekkar minden iskolai ünnepeken fellépett, legyen az évnnyitó, évváró vagy karácsonyi ünnepség. Hát én duplán szerepelhettem ilyenkor, mert az osztályom furulyázni tanult, és természetesen fellépett az ünnepeken. Sokat jártunk osztálykirándulni, voltak egynapos és egyhetes kirándulások is. A programok mindig változatosak voltak, nyilván a kötelező múzeumi köröket mindig letudtuk, de voltunk barlangászni, csináltunk ősemlék által használt kőbaltát, voltak éjszakai számháborúink is, szóval nem unatkoztunk. A negyedik osztályt elvégezve nagy változás volt az életemben, bár szerintem ez nagyon sok gyerekkel előfordul. Iskolát váltottam. Nem volt semmi dráma, teljesen zökkenő mentesen lement a váltás. Nem volt olyan elit az új sulis, mint a régi, de ezt nem sajnáltam egyetlen percig sem. Az új osztályom gyorsan befogadott és nagy hamar barátságok kötődtek. Az egész évfolyamot szerettem, voltak, akiket már az odakerülésem előtt is ismertem, így még könnyebb volt a beilleszkedésem. Itt nyolc órákig volt a becsöngő, de azért ezzel az „akadályal” sikerült megbirkóznom. Imádtam a színes tanári kart, akik tanítottak, volt humor-herold tanárom, és persze nagyon vaskalapos és szigorú is, volt elvárásolt és teljesen átlagos is. Az osztályfőnöki pozíció elég kesze-kusza volt, osztályfőnök helyettes előlépése osztályfőnökké majd vissza, majd megint előlépés, mert az eredeti osztályfőnök úgy vélte, hogy jópofa ötlet, ha a nyolcadikos végzős osztályát szó nélkül otthagyja és egy másik iskolában folytatja karrierjét. Na de sebaj, mi így is elvégeztük a felső tagozatot és a világ nem állt meg, megírtuk a rémes központi írásbeliket, nekem személy szerint kimondottan rosszul sikerült, de a szüleim ahelyett, hogy irreális elvárásokat állítottak volna nekem, támogattak, bíztattak, hogy ettől még sikerülhet bárhova bekerülnöm, ahova csak szeretnék. Nem maradt más csak egy ballagás és újabb könnyes búcsú a barátoktól.

A szüleimnek igaza lett, és bár nem értették, hogy miért azt a gimnáziumot és ráadásul miért azt a tagozatot választottam, amit, de felvettek és ők ezt elfogatták, hogy azt választottam és továbbra is mellettem álltak és mindenben támogattak. Szóval gimnazista lettem. Először a gólyanapon találkoztam az új osztálytársaimmal és az új osztályfőnökömmel, akinek mi voltunk az első osztálya (és remélem nem az utolsó, mert nem voltunk túl kezelhetőek). Szerencsére itt is volt ismerős, de ha nem lett volna se jöttem volna zavarba, csak alkalmazni kellett volna, amit kis gyerekként a homokozóban tanultam, ami a következő: bemutatkozás és a kérdés, hogy leszünk-e barátok? Már a gólyanapon sejtettem, hogy ez az osztály nem lesz egyszerű és hát igazam lett. Széthúzás, klikkesedés, katasztrofális magatartás. Nekem sikerült egy igen maguknak való társaságba keverednem az osztályon belül, ahonnan mindig kilógtam egy picit, de úgy voltam vele, hogy nem

baj, nem olyan rossz. Aztán ebből az lett, hogy kábé egy emberrel voltam jóban az osztályból, de vele sülve-főve mindig együtt voltunk. Közös programunk a panaszkodás volt. Harmincketten kezdtük a gimnáziumot, és eljutottam oda, hogy akinek számtalan barátja volt a középiskola előtt, tízedikre egy embert hívott csak a barátjának és ez az egy személy volt minden társasága, meg persze a szüleim, bár egy jó kamaszhoz mérten velük se beszéltem sokat. Nem tudom, hogy ez, hogy történhetett meg. Visszagondolva most arra az időszakra, hogy mennyivel másabb lehetett volna, mennyivel jobb és vidámabb lehetett volna, ha nyitott maradok mások felé és én is nyitok, nem csak puffogok és panaszkodok azzal az egy személlyel, akit akkor, abban a négy évemben az egyetlen barátnőmnek hívtam. Na de inkább regélek még a mesterien rossz osztályomról. Lusták voltunk, fegyelmezhetetlenek, pimaszok, nagyképűek, mindenkinél mindent jobban tudtunk, az egyik legmenőbb dolog volt, hogy nem írtunk házit, vagy nem készültünk fel egy-egy dolgozatra. Nekem a kilencedik félévekor kapott fizika bukásértésítő nyitotta fel a szememet, hogy ez itt nem játék és nagyon gyorsan kapjam össze magamat. Szerencsére így is lett, persze ez nem azt jelenti, hogy szín ötös tanuló voltam, de törekedtem a négyes, ötös osztályzatokat gyűjteni. Néhány osztálytársam tudott a létezéséről, mert ha óravázlat, vagy házi feladat vagy valami beadandó kellett, mindig nagyon fontos lettem nekik, de ez nem zavart, mert szívesen segítettem. Hogy érzékeltessem, mennyire nem voltunk közkedvelt osztály, elárulom volt olyan tanárunk, aki leadott minket és olyan is volt, aki nem akart elvállalni minket. Szegény osztályfőnökünk nagyon sokat küzdött velünk és szerintem nem túlzok, ha azt írom, hogy szégyenkezett is miattunk. Ebben az időszakban négy év alatt kettő spanyol, kettő matek, kettő történelem, kettő életvitel, három biológia, kettő rajz és kettő ének tanárom volt, szóval mondhatni nem sok állandóság volt a tanári karban. És ha ez mind nem lenne elég, kedves Olvasó, biztos felmerült benned a kérdés, hogy volt-e online oktatásom. A válaszom az, hogy természetesen igen. Abban az időszakban én is megtanultam, hogyan nem kell tanulni és milyen sok mindent lehet csinálni kikapcsolt kamera és lenémított mikrofon mögött, miközben papíron, nekem órarend szerinti tanórám van. Megtanultam elcsalni a dolgozatokat, egymással telefonos kapcsolatban dolgozatot írni és ehhez hasonló csínyeket elkövetni. Akkor ezek mind nagyon jó ötletnek tűntek, de persze utólag vissza gondolva, sajnos szoktam hiányát érezni annak a tudásnak, amit abban az időszakban kellett volna elsajátítanom. Egy kérdéseket hagyó gondolattal, rövid időre befejezem gimnazista éveim ismertetését, mely pedig a következő: a négyéves gimnáziumot végül öt hosszú évbe telt elvégeznem, nem azzal az osztállyal, akivel indultam. Volt szalag avatóm, ahol táncoltam, az eredeti osztályommal, ezzel maradandót alkotva mindazoknak, akik látták, de erről majd később. A tizenegyedik második félévétől magántanulóként folytattam a tanulmányaimat, sok buktatóval és félévzáró vizsgával. Rengeteg levelet váltottam a gimnázium igazgatóhelyettes asszonyával, és szerintem nem volt olyan tanár vagy dolgozó a suliban, aki ne tudta volna azt, hogy ki vagyok, mire oda jutottam, hogy leérettségiztem és elballagtam. Drága Olvasóm, megnyugtatlak, nem azért lettem magántanuló, mert terhes voltam. Erre a történetre még várnod kell egy kicsit.

Most a sport kerül előtérbe egy rövid ideig, mert mindig is fontos szerepet töltött be az életemben. Ovis koromban jártam balettre, de erről ennyi elég is, mert nem passzoltam a rózsaszín tütü világába. Kezdem hát az első számomra igazi sporttal (nem nézem le a balettosokat, mert embertelen az a munka és fegyelem, amit ők képviselnek), amit kipróbáltam, majd versenyszerűen csináltam. Nem meglepő, hogy ez az úszás volt, mint nagyon sok más gyereknek a mai napig. Megtanultam úszni, mind a négy nemben. Nem volt hátrány, hogy imádott szüleim eme bölcs döntésre jutottak, hogy tanuljak meg úszni, mert imádom a vizet, még most is nehezen tudnak kiimádkozni onnan. Szóval

eltöltöttem egy pár évet ebben a sportágban. Ezt követően egy rövid kitérőt tettem a FidKid világába, amit nagyon szerettem, csak sajnos „öreg” voltam amikor elkezdtem, így ez sem lett az én sportom. Az egyik nyáron kajak táborban kötöttem ki, és hát elég gyorsan nyilvánvalóvá vált, hogy ez a sport lesz az én végállomásom. Ez sok évvel ezelőtt történt és a mai napig kajakozok, versenyszerűen, bár egy pár éve kicsit megváltoztak a lehetőségeim. Általános iskolás korom óta tudom, hogy milyen egy élsportoló élete. Szigorú, megtervezett, kompromisszumokkal és lemondásokkal teli. Ez az életmód biztosan közrejátszott abban, hogy nem volt túl sok barátom. Nálam kettő téma létezett, ha valaki arra adta volna a fejét, hogy beszélgetni szeretne velem, ez a két téma a sulis és az edzések voltak, mert sajnos más nem igen volt az életemben. Tudom kedves Olvasóm, ez nem túl izgalmas. Én reggeli és délutáni edzésekre jártam meg versenyekre. Én aludtam vagy esetleg éjszakába nyúlóan tanultam, míg a korombeliek többsége és az osztálytársaim bulizni jártak. Szóval nem sok közös témám akadt a kortársaimmal, de ezzel sok élsportoló tud szerintem azonosulni. Ezt az utat én választottam magamnak, nem más, nem tagadom, sokszor kellett lerugdosni edzésre, mert éppen nem volt kedvem lemenni, vagy a negatív spirál kapott el egy-egy rosszul sikerült verseny után, amikor szívesebben hagytam volna abba az egészet, kútba dobva azt a sok munkát amit addig belefektettem, mert ott, akkor mindig ez tűnt a könnyebb megoldásnak, mintsem, hogy tovább küzdjek azért, amit az életemnek hívtam, de szerencsére az én drága édesanyám ezt sosem hagyta, mert ő hisz bennem, és nem a saját meg nem valósított álmait akarja velem behajtatni, hanem őt tényleg az érdekli, hogy nekem a legjobb legyen és hogy én a legjobb lehessék. Ezt nem szoktam neki megköszönni, mert valahogy mindig természetesnek tűnt vagy éppen lehetőségnek, amiért haragudhatok rá, szóval azt hiszem ez egy jó alkalom arra, hogy megköszönjem a sok támogatást és hitet, amit kaptam tőle. Köszü anyu.

Furcsa mód valahogy mindig azt éreztem, hogy kilógok mindenhol, egyetlen sorba sem passzolok. Azt szoktam mondani, hogy szinte minden téren fordítva vagyok bekötve a többi emberhez képest. Ez persze nem feltétlen baj, csak.... Jöjjön hát pár általános dolog rólam, Neked kedves Olvasóm, hogy még jobban megismerhess, mielőtt a nagy bumhoz érek. Imádok enni, az egyik kedvenc konyhám az olasz, pedig még sosem jártam Olaszországban. De nem csak az ételeiket imádom, hanem a kultúrájukat, a nyelvüket, az életfelfogásukat, azt, hogy szeretnek élni és hogy tudják élvezni is az életet, tetszik a temperamentumuk, és szerelmes vagyok az olasz tájakba, de persze ezzel azt hiszem nem vagyok egyedül. Szeretem a biológiát és az irodalmat is. Hálás vagyok a sorsnak, hogy szuper magyar tanárokat adott nekem, akikkel sokat tudtam beszélni könyvekről, versekről, történetekről és színdarabokról. A könyves polcom roskadozik a jobbnál jobb történetektől. És imádok színházba járni, jöhet minden, opera, operett, próza, balett, monodráma, dráma, komédia, bármi, csak ott lehessék a nézőtérén és részese lehessék annak a különleges pillanatnak, ami ott, akkor születik a színpadon. Szeretem a romantikus történeteket, legyen az egy klasszikus vagy akár kortárs, film, színdarab vagy könyv. Furcsa, oda vagyok ezekért a történetekért, de én még sosem voltam szerelmes, de még a közelében sem voltam, de lehet, hogy nem is nekem való, szerencsére ez nem feltétele a romantikus műfajok kedvelésének. Szeretek kiszabadulni a művészetek szárnyán a mindennapokból, és egy-egy karakter bőrébe bújni. Megtapasztalni, hogy bár ő csak a papíron létezik, és a fantáziám kelti életre, még is sokszor hasonlóak vagyunk, hasonló gondokkal és örömeikkel, éljünk bármilyen korban éppen. Nem mondhatnám, hogy a könyvek és a színház nagy kedvelőjeként túl nagy népszerűséget szereztem a korosztályomban, de ez nem baj, én szeretek maradandó élményeket gyűjteni és emlékezni is rájuk, nem pedig a tegnapi estis filmszakadás homályos részeit keresgélni, egy durva macska-jaj társaságában, hogy kiderítsem, miket is művelhettem, bár szerintem

sokan örülnek, hogy nem emlékeznek azokra a bizonyos képkockákra. Imádom a Disney meséket, szinte az összeset kívülről tudom. A zene olyan nekem, mint az oxigén, azaz, létfontosságú. Sokszor vívok önmagammal kisebb nagyobb harcokat. Megesik az is, hogy úgy érzem, hogy jó dolgomban már azt sem tudom, hogy mit csináljak, előfordul, hogy csak csapongok és a saját hibáimat is másokra fogom. Hiszek a vásárlás terápia mivoltában. Ha rossz a kedvem vásárolok, ha jó a kedvem vásárolok, ha semmilyen a kedvem akkor is. Oda és vissza vagyok a cipőkért, elég szép kis gyűjteményem van, és a csillogó ékszereket is szeretem. Na de ennyi tök átlagos információ elegendő is lesz rólam.

Ugorjunk 2020 végéhez. Gimnázium, nagy tervek, sport és az önállósodás kapuja, egyfajta menekülés, lezárás és reménykedés, hogy a nagy változás engem is elmozdít a befásult, kedvetlen, szürke, megszokásoktól unalmassá vált környezetemből és életemből. Hát mi tagadás, kedves Olvasóm, változás az tényleg volt, csak nem olyan, mint amit elterveztem. Én éppen egy új városba készültem költözni egyedül, új középiskolába járni és elkezdni bontogatni a szárnyaimat, megismerni új határokat az életemben és új lehetőségeket keresni. Ehelyett, egy minden előjel nélkül érkező, gerincvelő kompressziót dobott nekem az élet. Ez azt jelenti, hogy lebénultam. Semmi előjel, semmi trauma, nem volt balesetem, csak egy teljesen átlagos nap, ami reggel még gond nélkül indult, majd estére klinikai tolószékben végződött, mert már nem tudtam járni. Hát ez lenne az a bizonyos nagy BUMM az életemben. Egy röpké öt óra hosszúságú műtét, és kezdetét vette a teljesen új életem, melyhez segítségként nem kaptam térképet, csak egy négykerekű széket, amit tolószéknek hívtak. Sikertől mindenkit sokkolnom a környezetemben ezzel a váratlan, nehéz és ismeretlen új élethelyzetemmel. Sokszor még most sem hiszük el, hogy ez megtörtént és hogy ez az egész velünk történt. Mert nem csak engem érintett, ez a bénulás kihatott a környezetemre, a családomra, a barátaimra, azokra az emberekre, akiket a történetek előtt a barátaimnak hívtam, a tanulmányaimra, a sportra és mindenre. Egy ilyen változásra az ember nem gondol, nem készül, mert fel sem merül bennünk, hogy ilyen velünk vagy a környezetünkkel megtörténhet. De velem megtörtént, és azóta ez a valóságom. Az orvosok nem ígértek és ma sem ígérnek semmit. Nem mondták ki, hogy így maradok, de azt sem, hogy felépülök. Sok mindent kellett újra tanulnom és sok minden még most sem megy. Megtanultam például újra ülni, furcsának tűnhet, hogy egy ennyire alap dolgot újra el kellett sajátítanom. Megtanultam újra remélni, hinni, nem csak magamban, de az elvégzett munkában is és megtanultam elfogadni, elfogadni magamat, másokat és élethelyzeteket. Értelmét láttam annak, amit csinállok. Voltak, akik elfordultak tőlem, de nem hibáztatom őket, mert egy ilyen helyzetben lehet, hogy én is ezt tettem volna. A családom erősebb lett és, mint mindig, akkor is és most is teljes mellszélességgel állnak mellettem, biztonsági hálót tartanak nekem és minden örült tervemet támogatják és asszisztálnak is hozzá. Hálás vagyok a megmaradt barátaimnak, akik a változás ellenére is velem maradtak és az új barátoknak, akik nem riadtak meg attól, hogy én kicsit másabb vagyok, mint az átlag. Járni ma sem tudok. A nagy, nehéz és rettentő béna tolószéket vagány, könnyű és nagyon mozgékony aktív kerekesszékre cseréltem. Ez a váltás olyan volt, mint amikor valaki a fekvő gipszet cseréli járó gipszre. Egy teljesen új életet kaptam, ami meglepő és furcsa módon tetszik. Meg kellett szoknom ugyan, hogy az emberek megnéznek vagy akár meg is bámulnak, de ilyenkor arra szoktam gondolni, hogy ha nem székben lennék, csak a hajam lenni színes, akkor is megnéznének, mert valami újat és nem hétköznapi látnak. Sokat tanulok az új élethelyzetemből, sokat tanulok magamról és másokról is. Furcsának gondolhatod kitartó Olvasóm, de nem volt mély pontom, megzuhanásom és nem voltam depressziós sem. Tudtam, hogy nem vagyok beteg. Ez egy állapot. Ezzel együtt lehet élni, és nagyon jó élet tud lenni. Az első perctől kezdve terveim és céljaim voltak.

Nem sajnáltattam magamat, és kérek téged lelkes Olvasóm, hogy te se sajnálj egy percig sem, tudtam, hogy nem fogok a négy fal közé szorulni. Ismertem para sportolókat, így ők voltak az élő példák számomra, hogy kerekesszékekben is ugyan úgy van élet. Elterveztem, hogy én is para sportoló leszek. Gondolom rájöttél menet közben drága Olvasóm, hogy ez a nagy bummm volt az oka a magántanulóvá válásomnak is. A sulis egy rövid időre háttérbe került, mert a rehabilitáció volt a legfontosabb számomra. Megkezdtem hát a rehabot egy állami intézményben. Nagy reményeket fűztem hozzá, de kár volt. Fejlődni nem sokat fejlődtem. Cserébe megtanultam, hogy milyen kiszolgáltatottnak lenni, milyen elveszteni az emberi méltóságot és egy olyan helyen lenni és próbálni fejlődni, ahol sokaknak csak egy számadat vagy és sokaknak pedig csak egy újabb gond, akivel foglalkozni kell, nem pedig egy érző ember, aki éppen akkor bénult le és kezdett el felépíteni egy új életet a nulláról. Szerencsére nem kellett sok időt eltöltenem ezen a helyen, mert találtunk egy szuper magán rehabot, ahol emberszámba vettek, támogattak, hittek bennem, és mindent megtettek, hogy fejlődni tudjak. A sok kemény és kitartó munka meghozta az eredményeket. Rengeteget erősödtem, ügyesedtem és ennek köszönhetően a vízre is visszatérhettem. Lett saját para kajakom és elkezdhettem edzeni. Béna voltam, sőt béna vagyok most is, de szeretem csinálni és mindig van egy picit fejlődés. Ha emlékszel Olvasóm, azt írtam, hogy maradandót alkottunk a szalagavatón. Volt egy jó értelemben vett elvetemült osztálytársam, aki kitalálta, hogy táncoljak vele székesként a bálitáncban. Megvalósítottuk ezt az elrugaszkodott és egyben nagyon haladó szellemű gondolatát és ezzel mindenkinek azt hiszem maradandót alkottunk ott, azon az estén. A tizenkettedik osztályt saját döntésemből kétszer jártam ki, ezért tartott a négy év nekem öt évig. De nem bánom egyetlen percét sem, mert szuper új osztályba csöppentem, akik elfogattak mind a négy kerekemmel. Velük ballagtam el és tettem le sikeresen az érettségit. Felvételiztem az egyetemre és felvettek. Nem mondom, hogy zökkenő mentesen tudok előre haladni mindenben, de ha valamit eltervezek akkor azt tűzön vízen átviszem és megvalósítom. Nem tudom még pontosan, hogy mi érdekel és azt sem, hogy miből szerzem majd az első diplomámat, de szeretek tanulni és új dolgokat megismerni és hát az egyetemen erre rengeteg lehetőségem van. Lehet, hogy a szék néha hátrány, de igyekszem mindig előnyt kovácsolni belőle. Nem foghatok semmit a székre, mert az olyan lenne, mintha valaki a köröm benövésére fogna valamit. Már pedig arra nem nagyon szoktunk ráfogni semmit. Sokan úgy vélik, hogy mozgássérültként nincsenek lehetőségek, nincs aktív élet és hogy rengeteg lemondással jár. Tény, hogy tudni kell kompromisszumot kötni, de nem nagyon kell lemondani semmiről, inkább más megvilágításba kell helyezni. Lehetőség pedig rengeteg van, csak tudni kell őket felismerni, megragadni és élni velük. Hívtak már meg több helyre „előadni”, beszélgetni, érzékenyíteni, bár én nem szeretem ezt a szót, én hídépítésnek szoktam mondani, mert csak közelebb kell hozni a sérült és az ép embereket egymáshoz. Ez egy nehéz és időigényes feladat. Meg fogsz lepődni kedves Olvasóm, bár sérült vagyok vagy mondhatnám csúnya szóval úgy is, hogy fogyatékos, de a sorstársaimat és más sérülteket nehezen tudok kezelni. Még én sem tudom, hogy mit szabad mit illik vagy éppen mit nem illik kérdezni a másiktól. Persze sokan vagyunk olyanok, akik mindig azt mondjuk, hogy nincs rossz kérdés és arra bátorítunk mindenkit, hogy ha valami érdekli, akkor bátran kérdezze meg, nem harapunk és szívesen válaszolunk. Ezért, saját tapasztalatomból kiindulva, tudom, hogy nehéz közeledni vagy nyitni egy sérült vagy egy, a megszokottól eltérő embertársunk felé. Beszéltem már rádióban, közösségi médiában, televízióban, iskolákban, adtam már interjút és segítettem már újságcikket is írni, bár csak magamról, de ilyenkor mindig rájöttem, hogy imádok írni. Volt lehetőségem részt venni kerekesszékes szépségversenyen, itt az olvasó fantáziájára bízom, hogy milyen szerepkört ad nekem, néző, zsűritag, teljesen kívül álló vagy esetleg versenyző, ki tudja?

Szerepeltem már reklámban és volt szerencsém egy jótékonysági divatshow-n is részt vennem, mint modell, mert végül is, miért is ne, mi is hordunk ruhákat és szeretjük a divatot. Szerencsésnek mondhatom magam, mert a sport karrierem is fejlődik. Voltam már több nemzetközi versenyen is és emellett tavaly részt vehettem a Paralimpián is, mint versenyző, ezzel egy óriási álmom vált valóra és emellett visszaigazolást is kaptam az élettől, hogy megéri azt csinálnom, amit szeretek és van értelme annak is, hogy majdnem minden nap reggel fél héttől edzek. Óriási erőt adott és egy életre szóló élményt is.

Mondókám elején azt ígértem Neked, kedves és kitartó Olvasóm, hogy olvasni fogsz egy szép és jól eltervezett jövőképről is, hát akkor, következzen most ez. Ismét egy ugrás következik, mégpedig 2035-höz. 10 év, rengeteg idő. Nem tudom, hogy lesz-e addigra repülő autó és abban sem vagyok biztos, hogy a MÁV nem fog még akkor is késni ugyan úgy, mint most, de persze reménykedni lehet benne. Ha elképzelem magamat és a világot 10 év múlva, megvallom őszintén, hogy a kép, amit látok nem túl tiszta, inkább homályos és szemcsés, de azért látok biztos pontokat. Lesz két diplomám, bár még nem tudom, hogy miből. Dolgozni fogok, erős és független nő leszek, saját gondolatokkal és sok-sok tervvel, tudom ez felszínes és klisés gondolat, de nem fogok senkitől sem függni. A magam ura leszek és bebizonyítom, hogy bár székből vagyok, vagy akkor már nem, ezt senki sem tudja előre, de bármilyen körülmények között is, én is érek legalább annyit, mint mindenki más. A világ elfogadóbb és nyitottabb lesz, ebben hiszek, mert ezért én is tenni akarok. Túl leszek kettő vagy három paralimpián, nem tudom, hogy versenyezni fogok-e még akkor, de sportolni biztosan, mert már a részemé vált. Be fogom járni Olaszországot. Bízom abban, hogy észbe kapunk és egy kicsit javítunk a Föld helyzetén, valamint remélem, hogy rájövünk, hogy ez a rohanás, ami most jellemzi az életünket nem vezet sehová és semmi jóhoz sem, ezért majd egy kicsit lelassulunk. Szóval lesz egy mentálisan és fizikálisan is egészségesebb, lassabb, nyugodtabb világunk, és ami fontos, hiszem, hogy lesznek gondolkodó emberek. A nyomtatott könyvek nem fognak eltűnni. Én biztosan egy könyvklubban fogok kikötni. Saját családom nem hiszem, hogy lesz, de lesznek barátaim, akikkel folytan összejárunk, utazunk és sok kalandot fogunk átélni. Ehhez persze az is kell, hogy saját magamon is dolgozzak, mert hajlamos vagyok elmarni magam mellől az embereket és azokat megbántani a legjobban, akik fontosak nekem. Én pozitívan és reménnyel telve vágok bele a jövőmbé és jöhet bármi, mert meg fogok vele küzdeni, ha kell. A társadalom elfogadóbb lesz a sérült emberekkel szemben, és az akadálymentesítés is sokkal jobban fog állni, mint most és itt nem csak a fizikai akadályokra gondolok, hanem azokra is, melyek bennünk emberekben vannak. Fontosak lesznek az emberi kapcsolatok, melyeket újra meg kell tanulnunk kialakítani, ápolni és fenntartani, de ez sikerülni fog. A modern technológiák még tovább fognak fejlődni, használni fogjuk őket és egyszerűsíteni fogják a mindennapokat, de mértékkel fogjuk alkalmazni. Az ember által végzett munka 10 év múlva is értékes lesz. Abban, hogy a Földön béke lesz, csak reménykedni tudunk. De hinnünk kell benne, hogy képesek vagyunk békében egymás mellett élni és létezni. Fontos lesz az önismeret, talán a sulikban is tanítani fogják. Az oktatás át fog alakulni és sokkal inkább diák központú lesz, rá fogunk jönni, hogy nem a lexikális tudást kell oktatni, mert az évszámokat bármikor ki tudjuk keresni. Megtanítjuk majd viszont a gyerekeknek a logikus gondolkodást, rávezetjük őket, hogy meglássák bizonyos dolgok közt az összefüggéseket. Fontos lesz, hogy önállóak legyenek és a valós életre neveljük őket az iskola falain belül is. Tehát kedves Olvasóm láthatod, hogy én bizalommal és bátorsággal gondolok a jövőre. Szenvedtünk már eleget, és csak remélni tudom, hogy ezt előbb vagy utóbb mindenki belátja majd.

Nem maradt más hátra, mint hogy megköszönjem Neked drága Olvasóm, hogy végig kísértél eddigi utamon és kitartottál mellettem. Remélem minden ígéretemet sikerült betartanom, és nem okoztam Neked csalódást. Ez a történet, amit most elmeséltem Neked, egy élő, igazi, hús-vér ember őszinte élete, amit megosztott most veled és mindenkivel, aki egyszer arra adja a fejét, hogy ezt végig olvassa. Ez az én élettörténetem. Remélem, adni tudtam Neked valami aprócska kis útravalót, amit most elteszel és ha egyszer majd szükséged lesz rá, csak előveszed és emelt fővel tovább mész az utadon. Köszönöm megtisztelő figyelmedet.